

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 05.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8931** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. С. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ап. 14, чрез адв. К. Ч. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 225з-1195/09.09.2023 г. издадена от М. М., на длъжност КО при 01 РУ - СДВР, с която за извършени от водача на МПС С.С. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е нищожно, като издадена от некомпетентен орган. В условията на евентуалност се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че ПАМ е издадена при неясни фактически констатации. В конкретният случай били посочени различни твърдения, а именно, че е управлявано МПС с концентрация на алкохол над 0,5 промила, под въздействие на наркотични вещества или техни аналози, както и всички останали предпоставки на нормата. Сочи, че не е извършил твърдяното нарушение, а и същото не било установено от страна на административният орган в хода на административното производство. Не били събрани каквито и да било други доказателства, които да потвърдят посоченото.

В проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован чрез процесуалният му представител поддържа жалбата и излага доводи за незаконосъобразността на оспорения акт и основателността на жалбата. Претендира разноски съобразно списък.

Ответната страна, редовно призована, не изпраща представител. В депозираното съпроводително писмо, с което АП е представена по делото, ответникът е направил искане за присъждане на разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № № 225з-1195/09.09.2023 г. издадена от М. М., на длъжност КО, сектор ОП при 01 РУ - СДВР, на С. С. С. на основание чл. 22 от ЗАНН вр. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“ на ППС „М. АМГ Е.“ с рег. [рег.номер на МПС] , до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН серия ГА с бл. № 776304 от 09.09.2023 г., че на тази дата, в [населено място], водачът на „М. АМГ Е.“ с рег. [рег.номер на МПС] – С. С. С., управлявал л.а след употреба на алкохол, установено с техническо средство – Алкотест Дрегер 7510 № 0215, проба № 999, фабричен № 0089, с резултат 2,08 промила. Посочено е в АУАН, че на водача му е издаден талон за медицинско изследване № 0179004 – Болница Св.А. /л. 48 от делото/.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Срещу така издадения АУАН от страна на водача на МПС Д. не е депозирано възражение.

По делото са представени докладни записки /л. 54-56/ изготвени във връзка с установеното нарушение.

Приобщени като доказателствен материал по делото са и следните писмени доказателства: справка за нарушител/водач С. С. С., протокол за медицинско изследване и вземане на биолгочини проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от 09.09.2023 г., в 04.55 ч., с направено върху него отбелязване, че С. С. С. е отказал да даде кръв за алкохолна проба; представени са и доказателства за техническа годност на дрегер Алкотест Дрегер 7510, с фабричен № 0089.

Видно от заповед № 8121з-1524 от 09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери

служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в [HYPERLINK "https://web.apis.bg/p.php?i=11110&b=0" \l "p35325043" \t "_blank"](https://web.apis.bg/p.php?i=11110&b=0) чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Целта на принудителната административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б "б" от ЗДвП е да се постигне преустановяващ ефект спрямо деяние, съставляващо административно нарушение. В конкретния случай на оспорвания е съставен АУАН за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Предмет на настоящото производство обаче не е наличието или не на състав на нарушението, а наличието на материалните предпоставки по чл. 171, т.1, б "б" от ЗДвП за налагане на принудителната административна мярка.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди, цитирани по-горе в мотивите на решението, е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, поради което неоснователен е доводът на жалбоподателя, че заповедта е нищожна.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „М. АМГ Е.“ с рег. [рег.номер на МПС] , управлявал л.а с наличието на алкохол в кръвта - 2,08 %, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП /в редакцията към изм. - ДВ, бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г./, предвижда прилагане на ПАМ, за този който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материално правна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС при наличие на алкохол в кръвта над разрешения размер на концентрация, установено по надлежния начин посочен в текста на чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б” от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че жалбоподателят С., като водач на МПС е управлявал МПС с наличие на концентрация на алкохол в кръвта, установено с техническо средство Дрегер. Този факт не е оборен от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство. Напротив той се потвърждава и с оглед на обстоятелството, че жалбоподателят е посетил посоченото в талона за медицинско изследване, медицинско заведение в рамките на указаното време и изрично е отказал да даде кръв за изследване.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително. Непредставянето на ЗППАМ в оригинал, каквото доказателствено искане е направено от страна на жалбоподателя, с оглед липсата на оспораване по реда на чл. 193 от ГПК, също не е основание да се приеме, че представеното копие е неистински документ. ЗППАМ е представен от страната със заверка "вярно с оригинала", което по арг. чл. 183, ал. 1 ГПК е достатъчно за тяхната годност и не е основание за прилагане на последиците предвидени в чл. 183, ал.1, изр. последно от ГПК.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в

съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и доколкото не е направено искане за присъждането на разноски от страна на ответника, съдът не дължи произнасяне в тази връзка.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ап. 14, чрез адв. К. Ч. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 225з-1195/09.09.2023 г. издадена от М. М., на длъжност КО при 01 РУ – СДВР.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ:

